

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemonde, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Schisma Anglicanae Ecclesiae ab ipsis regibus profectum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Et quamquam initio pauci assentirentur, tandem tamen schismata pars perucit ea, quæ à Deo stabat, succumbente, & Ecclesia pessum eunte. Elisabetha voti compos, procum hunc postea neglexit. Interea homines prophani controuersias religionis decidunt, & diuini cultus formulam præscribunt; inter mendaciorum strepitum Veritate prorsus silente. Communi & vniuersali hominum opinioni multum tribuendum esse etiam Ethnici dixerunt. Apud Christianos quidem vniuersalis ille in fide consensus certissimum Veritatis testimonium esse debet. At hic contra vniuersalem consensum Ecclesiæ, contra communem totius Antiquitatis vocem, contra præscorum Patrum decreta confusum opinionum chaos miscbatur, quarum nec pes nec caput apparebat. Egyptij olim Græcis exprobrasse dicuntur, quod plerique inter ipsos pueri essent, id est, in antiquitatis cognitione parum versati. (d) Quanto magis id de hæreticis usurpari potest; ut qui in religionis negotio sui tantum cerebri commenta sequuntur; omni interim Antiquitatis & Ecclesiæ auctoritate contemta. Sed ad Arundelium redeo; cui post hanc iudificationem multum auctoritatis decessit. Alter vero, Norfolciensis scilicet Thomas Hauuardus quem itidem ad suas patres blanditijs allèxerat, non auctoritatem tantum, postea verum etiam vitam, capite ex Elisabethæ iussu multatus A. 1572. amisit, veluti Natalis habet suspensus & in partes dissectus, veluti læsæ maiestatis reus. Episcopi qui Parliamenti decretis assentiri nollent, dignitatibus deiecti fuerunt; vno solo excepto. Accidit id A. primo Elisabethæ Christi 1559. quo Eliensis Episcopus Thomas Thirlbæus reformationi Elisabethæ resistens in Turrim Londinensem est coniectus, & Lincolnienfis Episcopus Thomas Wathons custodia datus, uti & Conuentrensis atque Lichfeldensis Radulphus Baynus, ac Gilbertus Bournus Bathoniæ ac Wellensis Episcopus tum Exoniæ Iacobus Turberuilius. Norwici Ioannes Hopton. Vigornæ Richardus Patus. Cistestrensis Ioannes Christophersonus, Petroburgensi David Poole. Eboracensis Nicolaus Heath. Dunelmensis Gurbertus Tonstallus. Carleolensis Orvinus Ogelthorp. omnes ex auctoritate à Noua Primare & Parlamento, substitutis ijs quorum nomina describi cenfeo indignum. Vnus, inter omnes Episcopos sub Maria Regina receptos, Landauenfis Antonius Kitchin Dunstan ex Monacho Westmonasterienfis Episcopus ad æternam nominis sui

ignominiam Iuramento de primatu Elisabethæ subscribere non erubuit. Itaque sæculares principes clerum deserendo patriam suam infinitis calamitatibus subiecerunt, quibus ipsi postea miserabiliter inuoluti fuerunt. (e) Alias certè Clerus summa constantia utebatur. Feriæ Dux, qui tamquam Legatus Cæsaris hætenus consilij interfuerat, ubi misceri omnia vidit, impetrata à regina facultate è regno discessit, cumque eo Catholici non pauci, qui hæreseos ingum ferre recusabant; quibus deinde Hispaniæ Rex laudabili in primis liberalitate ad subleuandas vitæ necessitates subuenit.

VI. Quum in ceteris Christianæ Reipublicæ regnis hæreses; fere ab inquietis & turbulentis hominibus inactæ & stabilitæ sint; in Angliæ schisma ab ipsis Regibus ortum habuit, ut Regale merito dici possit. Primam ei fenestram aperuit Henricus VIII. quod ab Eduardo forum & auctum, tandem sub Elisabetha totum regnum occupauit. Ecce vero: vix regno inaugurata fuerat Elisabetha, quum ad eam fama perfertur, Mariam Scotiæ reginam, Galliarum regis filio primogenito Francisko Valeio quem Delphinum vocabant, nuptam Anno 1558. Aprilis mense pro Angliæ regina se gere, cumque titulum & insignia publice usurpare. Credibile sane est, ob hanc iniuriam (vbi videri volebat) Elisabetham postea in miseram illam regionem, defuncto marito, tanta perfidia seuiisse: ut infra ostendam Elisabetha grauissimi bellimetu implicita, à pecunia etiam & opibus pro necessitate parum instructa, regno insuper in factiones scisso ac distracto, quum omnia disperisset, non modo tantis se difficultatibus expediret, verum etiam rere contexuit, quo miserabilem illam reginam inuoluit. Regnum seuitiæ & crudelitatis, vitam dissidentia tuebatur. Tantum vero aberat, ut regni consortem sibi ascinerit, ut etiam potentissimos orbis Principes inani spe ludificaret, seque dixerit Virginem permanfurum, ac velle ut in marmore sub quo sepulta iaceret, hæc verba inscriberentur: *Hic sita est Elisabetha, quæ (tot) annis Regina, & tota ætate sua Virgo fuit.* Pulcrum sane elogium, si res tam verum quam verbis splendidum fuisset.

Porro optimatibus iusiurandum illud salutis conscientia se præstare non posse dicentibus, curauit ut sæculares Principes exciperentur, mo-

T. 3

do

e Herodotus.

do suis suffragijs Episcopos clericosque ad hoc iuramentum lege compelli permitterent. Ita multi ex magnatibus hac cautione pulcre sibi prospectum putantes, de Episcopis ac Pastoribus suis non multum curarunt, eosque irreligiosis istis legibus obnoxios reliquerunt. Quod strategema illa in patris schola didicisse videbatur. Hic enim quum ad monasteriorum Religiosorumque bona occupanda animum adiecisset, facile in comitijs quod voluit effecit, non solum per Principes laicos, sed etiam Prælatos Ecclesiasticos seculares, qui patrum sua interesse putabant quid de Religiosis personis rebusve monasticis statueretur: sed tandem & ipsi postea in prædam cesserunt. In hac tanta rerum perturbatione Nobilitas fere omnis quæ ab aula aberat, vt & populus magna ex parte Catholicam sequebatur religionem. Sola Londinensis vrbs & aula regia maxime erant corruptæ. Principes plerique Calvinismi studium palam simulabant, clam tamen Catholicorum more vivebant. Ne vero aut reginæ gratia aut muneribus & dignitatibus exciderent, Calvinistarum conciones quidem publice audiebant, domi vero sacrum Catholicum ritum sibi peragi curabant; sic Deo & diabolo simul seruientes. Sed Principes illi Prælatos Ecclesiasticos desertos passi, & ipsi tandem à Deo deserti, miserabiliter perierunt.

ANGLORVM RELIGIO AB ALIIS
sectis in quibus differat. Elisabetha religionem
mutat, retentis tamen quibusdam ex Ca-
tholica Ecclesia, &c.

CAPVT XI.

ARGVMENTVM.

- I. De religione Anglorum: & quomodo ea, tam ab alijs hereticis, quam Catholica fide, differat.
- II. Disputatio inter Catholicos & Calvinistas habita: post quam Missa abrogata, & Episcopi atque alij Catholici varijs modis fuerunt afflicti.
- III. Pius V. Papa Angliam anathematis fulmine percutit.
- IV. Elisabetha regina in rebus spiritualibus & ab Ecclesia dependentibus magnam sibi auctoritatem impio sumit.

V. De Anglicanis in Belgio, Gallia, & Roma Seminarijs. Item de Martyrologio hereticorum.

VI. Elisabetha S. Crucis signum in honore habet & Calvinistas reformationem à se præscriptam amplecti cogit.

NVMquam Africa, monstrorum parens, ob monstrosos diuersorum animalium inter se congregantium patris à veteribus dicta, vllam tigridem tam maculosam, aut quamcumque aliam bestiam tam variegatam pelle produxit, quantam Anglia in Leopardis suis, quibus pro insignibus vititur, non quidem coloribus, sed religionum sectis, earumque legibus ac ceremonijs plurimum inter se discrepantibus, varietatem ac difformitatem ostendit: cuius nos hic aliquamlineamenta leui penicillo adumbrata, toti orbi spectanda proponemus, vt lectores hæreseos multiplices formas non cognoscere tantum & admirari, verum etiam detestari discant. Elisabetha quidem (cui Leopardos pro insignibus nemo inuidere debet) cæconaturam variam, versipellem, ac confusam ex omnibus sectis Ecclesiam ædificauit, vt quamuis nihil fere Catholicum habeat, tamen nec Hussitica, nec Lutherana, nec Zuingliana, nec Calviniana, nec Carabaptista dici possit, & tamen ex omnibus aliquid in ea agnosci possit: à Catholicis sterum exteriorum cortices & ceremonias, à sectarijs cultus interiora & doctrinam mutuata. Primum ergo Visitatores constituit, qui religionem ad eam formam qua sub Eduardo VI. fuerat, reformarent. Dignitates Ecclesiasticas quibus vellet, distribuit. Episcopos consecrat, vestitum Ecclesiasticis præscribit, ceremonias aliaque quorum mysteria non caperet, proseribit, pro lubitu denique omnia fert & agit. Cum Gallis Calvinistis non leuis ei erat contentio, quos nimis multa reijcere, & religionem omnimodum nudatam sequi dicebat: vt & Haggonora quidam Vaseo, Catholicorum religionem nimis pinguem, Calvinianorum nimis macram esse dixit. Ecclesiasticos etiam à laicis vestitu discerui omnino volebat: quæ etiam tamquam superstitiosa & Papistica, exploderent Calvinistæ, illanihilominus in sententia persistabat, inquiring, Deum semper exieris, ceremonijs coli voluisse, altaria, cereos, suffumigationes Veterum legi, & suum esse approbata.